

Sprawa C-126/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z § 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem****Data wpływu:**

6 marca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

24 lutego 2020 r.

Strona skarżąca:

ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Strona pozwana:Republika Federalna Niemiec, reprezentowana przez
Umweltbundesamt Deutsche Emissionshandelsstelle**Przedmiot postępowania przed sądem krajowym**

Zaskarżenie decyzji o przydziale [uprawnień do emisji] wydanej przez Deutsche Emissionshandelsstelle (niemiecki urząd ds. handlu uprawnieniami do emisji, zwany dalej „DEHSt”) – Pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe” – Pojęcie „podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe” – Wniosek o wyjaśnienie stosunku między przydziałem na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe i na podstawie emisji procesowych

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia prawa Unii, konkretnie decyzji 2011/278/EU; podstawa prawna: art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku CO₂ uwalnianego do atmosfery w związku z przetwarzaniem gazu ziemnego (w postaci kwaśnego gazu) w tzw. procesie Clausa przez oddzielenie CO₂ zawartego w gazie ziemnym z mieszaniny gazów chodzi o takie emisje, do których, w rozumieniu art. 3 lit. h) zadanie pierwsze decyzji Komisji 2011/278/UE, dochodzi na skutek procesu wskazanego w art. 3 lit. h) ppkt (v)?

2. Czy w rozumieniu art. 3 lit. h) zdanie pierwsze decyzji Komisji 2011/278/UE do emisji CO₂ może „dochodzić na skutek” procesu, w którym zawarty w surowcu CO₂ jest uwalniany do atmosfery, mimo iż w przedmiotowym procesie nie powstaje dodatkowy CO₂, czy też w przepisie tym został ustanowiony wymóg, aby uwalniany do atmosfery CO₂ powstawał dopiero w wyniku przeprowadzenia tego procesu?

3. Czy w rozumieniu art. 3 lit. h) ppkt (v) decyzji Komisji 2011/278/UE surowiec zawierający węgiel jest „zastosowany” w przypadku, gdy naturalnie występujący gaz ziemny jest używany w tzw. procesie Clausa do produkcji siarki i przy tej okazji zawarty w nim dwutlenek węgla uwalniany jest do atmosfery, mimo tego, że zawarty w gazie ziemnym dwutlenek węgla nie bierze udziału w odbywającej się reakcji chemicznej, czy też użycie pojęcia „zastosowania” zakłada, że węgiel uczestniczy w odbywającej się reakcji chemicznej bądź wręcz jest niezbędny do jej przeprowadzenia?

4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 1–3:

Jeżeli instalacja objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji spełnia zarówno przesłanki podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple jak i przesłanki podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe, według jakiego wskaźnika powinien nastąpić przydział bezpłatnych uprawnień do emisji? Czy roszczenie o przydział zgodnie ze wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple ma pierwszeństwo przed roszczeniem o przydział dla emisji procesowych bądź też czy roszczenie o przydział dla emisji procesowych, jako *lex specialis*, ma pierwszeństwo przed wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple lub wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie?

5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 1–4:

Czy roszczenia o dodatkowy przydział bezpłatnych uprawnień do emisji w odniesieniu do trzeciego okresu rozliczeniowego mogą zostać zaspokojone po zakończeniu tego okresu uprawnieniami z czwartego okresu rozliczeniowego, jeżeli istnienie takiego roszczenia zostanie stwierdzone przez sąd dopiero po upływie trzeciego okresu rozliczeniowego czy też jeszcze niezaspokojone roszczenia wygasają wraz z końcem trzeciego okresu rozliczeniowego?

Przywołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 marca 2009 r. (Dz.U. 2009, L 87, s. 109), ostatnio zmieniona decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. (Dz.U. 2015, L 264, s. 1), art. 2, art. 10a ust. 1 i 4, art. 13, załącznik I

Decyzja Komisji 2011/278/EU z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 130, s. 1), ze zmianami, art. 3 lit. c) i lit. h) pkt (v)

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. 2015, L 264, s. 1), motyw 7

Wytyczne Komisji dotyczące handlu uprawnieniami do emisji

Guidance Document n°8 on the harmonized free allocation methodology for the EU-ETS post 2012 Waste gases and process emissions sub-installation

Przywołane orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości

Wyrok z dnia 8 września 2016 r., Borealis i in. (C-180/15, EU:C:2016:647, w szczególności pkt 62 i 69)

Wyrok z dnia 20 czerwca 2019 r., ExxonMobil Production Deutschland (C-682/17, EU:C:2019:518)

Przywołane przepisy prawa krajowego

Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (ustawa o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwana dalej „TEHG 2011”) z dnia 27 lipca 2011 r.: § 9 ust. 1 i 6, załącznik I część 2 pkt 1; Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (Zuteilungsverordnung 2020) [rozporządzenie w sprawie przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym 2013–2020 (rozporządzenie w sprawie przydziału 2020), zwane dalej „ZuV 2020”) w brzmieniu z dnia 26 września 2011 r.: § 2 pkt 29 (podinstalacja wytwarzająca emisje procesowe) lit. b) dd) i ee) oraz lit. c), § 2

pkt 30 (podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe), § 3 ust. 1 (podinstalacje)

Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 [rozporządzenie w sprawie przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym 2013–2020) (rozporządzenie w sprawie przydziału 2020), zwane dalej „ZuV 2020”) w brzmieniu z dnia 26 września 2011 r.: § 2 pkt 29 (podinstalacja wytwarzająca emisje procesowe) lit. a), b) i c), § 2 pkt 30 (podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe), § 3 ust. 1

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 **Skarżąca**, która była również skarżącą w sprawie C-682/17, prowadzi w Großenkneten (Dolna Saksonia) instalację służącą do przetwarzania gazu ziemnego, w której odzyskiwana jest siarka. Instalacja do odzysku siarki działa z zastosowaniem tak zwanego procesu Clausa. Instalacja, której dotyczy skarga, służy do przetwarzania gazu ziemnego wydobywanego ze złóż naturalnych (gazu surowego). W związku z wysoką koncentracją zawartego w nim siarkowodoru jest on również nazywany gazem kwaśnym. Gaz ziemny występujący pod ziemią zawiera w sposób naturalny dwutlenek węgla. Przed dostarczeniem gazu ziemnego do gazociągu dwutlenek węgla musi zostać częściowo usunięty, tak jak inne naturalne składniki gazu surowego, aby zachować jakość wymaganą przez operatora gazociągu. W należącej do skarżącej instalacji służącej do przetwarzania gazu ziemnego z wydobywanego gazu ziemnego usuwane są komponenty siarki i dwutlenek węgla i odzyskiwana jest elementarna siarka. Instalacja do przetwarzania gazu ziemnego składa się w szczególności z instalacji służącej do odzysku siarki (składającej się z „urządzeń Clausa”, podgrzewacza pary, kotła parowego i zespołu silników gazowych), urządzeń do odsiarczania (oczyszczania) i dehydratacji gazu ziemnego, urządzeń do oczyszczania gazów odlotowych oraz urządzeń do awaryjnego spalania na pochodniach. Urządzenia Clausa są głównymi źródłami emisji CO₂.
- 2 Decyzją z dnia 17 lutego 2014 r. DEHSt przyznał skarżącej, w odniesieniu do okresu przydziału 2013–2020 (trzeciego okresu rozliczeniowego), 4 216 048 bezpłatnych uprawnień do emisji. Przydział ten nastąpił częściowo na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe, a częściowo wskaźnika emisyjności opartego na paliwach. Przydział nastąpił częściowo na podstawie uwzględnienia wartości emisji ciepła i częściowo na podstawie wartości emisji paliwa. Wniosek skarżącej o przydział praw uwzględniający emisje procesowe został oddalony na tej podstawie, że dwutlenek węgla nie jest emitowany w efekcie przetworzenia gazu ziemnego (w tzw. procesie Clausa), lecz jest już zawarty w podlegającym przetworzeniu surowcu. Emisje są więc jedynie przesyłane przez instalację w toku zachodzącego procesu.

- 3 Decyzją odwoławczą z dnia 7 października 2019 r. DEHSt oddalił odwołanie od decyzji o przydziale wniesione przez skarżącą w dniu 12 marca 2014 r. W uzasadnieniu podniesiono zasadniczo, że nie można dokonać przydziału według wartości emisji procesowych zgodnie z § 2 pkt 29 b) ee) ZuV 2020. Proces przeprowadzany w tzw. instalacjach Clausa jest egzotermiczną reakcją chemiczną, podczas której siarkowodór jest przetwarzany w siarkę. Ciepło wytworzone w ramach tej reakcji jest wychwytywane w przedmiotowej instalacji za pomocą kotła rekuperacyjnego i wykorzystane w samej instalacji. Wykorzystanie tego ciepła kwalifikowało się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie wartości emisji ciepła. Przy przetwarzaniu surowego gazu w gaz ziemny substancją przetwarzaną w egzotermicznej reakcji chemicznej jest siarka. Dwutlenek węgla nie bierze udziału w tzw. reakcji Clausa i nie jest niezbędny do jej przeprowadzenia. Dwutlenek węgla należy traktować jako gaz towarzyszący używanego paliwa. Używany w rozumieniu właściwego przepisu [ZuV 2020] jest tylko siarkowodór, który nie zawiera węgla. W reakcji Clausa nie powstaje żaden dodatkowy dwutlenek węgla. Ów dwutlenek węgla, który jest następnie emitowany przez komin do atmosfery, nie jest zatem wynikiem procesu Clausa.
- 4 W skardze wniesionej w dniu 8 listopada 2019 r. skarżąca podtrzymuje swoje żądania.

Główne argumenty stron postępowania głównego

- 5 **Skarżąca** podnosi, co następuje: dla procesu Clausa konieczne jest zastosowanie gazu mającego większą zawartość siarkowodoru. W trakcie procesu Clausa następuje egzotermiczne przekształcenie siarkowodoru w siarkę w dwóch etapach. W pierwszym termicznym etapie w piecu Clausa jest spalana około jedna trzecia siarkowodoru i jest wytwarzany dwutlenek siarki. W drugim etapie w dwóch lub trzech kolejno następujących po sobie fazach katalitycznych w trakcie reakcji egzotermicznej jest odzyskiwana dalsza siarka. Po ostatniej fazie katalitycznej w gazie Clausa oprócz azotu, pary wodnej i dwutlenku węgla znajdują się jeszcze ślady związków siarki, które zostaną następnie usunięte w urządzeniu do oczyszczania gazów odlotowych. Dostarczony do urządzenia Clausa i zawarty jako surowiec w gazie kwaśnym CO₂, którego przetwarzanie jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, nie bierze udziału w odbywającym się procesie Clausa, lecz jest dostarczany wraz z gazem Clausa zawierającym siarkowodór do oczyszczania spalin i jest odprowadzany przez komin do atmosfery. Głównym źródłem emisji CO₂ jest CO₂ już zawarty w naturalnym kwaśnym gazie, który jest uwalniany do atmosfery w toku produkcji siarki w procesie Clausa. W świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 czerwca 2019 r. uwolnienie dwutlenku węgla związanego w paliwie jest objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji.
- 6 Skarżąca uważa, że przysługuje jej roszczenie o bezpłatny przydział ze względu na zastosowanie kryterium przydziału uprawnień związanego z emisjami

procesowymi zgodnie z § 2 nr 29 lit. b ee) ZuV 2020 bądź art. 3 lit. h) ppkt (v) decyzji 2011/278 Komisji. Będąca przedmiotem sporu emisja dwutlenku węgla jest rezultatem używania surowca zawierającego węgiel. Używany do produkcji siarki kwaśny gaz jest pozyskiwany z naturalnych złóż znajdujących się w podziemnych pokładach i zawiera mieszkankę siarkowodoru, pary wodnej, metanu i dwutlenku węgla. Dwutlenek węgla zawiera węgiel. Dwutlenek węgla zawiera węgiel.

- 7 Wbrew twierdzeniom pozwanej skarżąca uważa, że dwutlenek węgla nie jest tylko gazem związanym w paliwie. Dalsze uwagi skarżącej w tym względzie odpowiadają uwagom przedstawionym w postępowaniu głównym w sprawie C-682/17.
- 8 Wbrew opinii pozwanej nie dochodzi też tutaj tylko do samego przepływu dwutlenku węgla. Uwagi skarżącej w tym względzie również odpowiadają uwagom przedstawionym w postępowaniu głównym w sprawie C-682/17.
- 9 Skarżąca uważa, że brzmienie definicji pojęcia podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe zakłada, że zastosowany surowiec zawiera węgiel. Z brzmienia właściwych przepisów nie wynika wymóg, aby węgiel uczestniczył w zachodzącej reakcji chemicznej. Zastosowanie oznacza jedynie to, że coś jest używane w określonym celu. Wynika to z różnych wersji językowych art. 3 lit. h) ppkt (v) decyzji 2011/278. W przeciwieństwie do właściwego w niniejszej sprawie przepisu art. 3 lit. h) ppkt (v), przykładowo w przypadku procesów, o których mowa w art. 3 lit. h) ppkt (iv), w treści przepisu wyraźnie przewiduje się, że zawierający węgiel materiał uczestniczy w reakcji.
- 10 Dalsze oparte na rozważaniach systemowych i teleologicznych argumenty na poparcie tezy, że w przypadku emisji procesowych nie należy opierać się na uczestnictwie węgla w reakcji Clausa, lecz na samej przyczynowości danego procesu dla powstania emisji CO₂, odpowiadają argumentom przedstawionym w postępowaniu głównym w sprawie C-682/17.
- 11 Na koniec skarżąca podkreśla, że celem jednolitych unijnych zasad przydziału uprawnień do emisji nie było ograniczenie instalacji wytwarzających siarkę do przydziału na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe. Mając na względzie wiele innych produktów chemicznych, dla których w załączniku I do decyzji 2011/278 wyraźnie przewidziano wskaźnik emisyjności dla produktów, ograniczenie do wartości emisji ciepła stanowiłoby nieuzasadnione nierówne traktowanie. Należy uwzględnić fakt, że ilości dwutlenku węgla wydobywane spod ziemi nie są przypisywane żadnej innej podinstalacji.
- 12 Argumentacja **strony pozwanej** odpowiada zasadniczo argumentom, które przedstawiła w postępowaniu głównym w sprawie C-682/17.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 13 Sąd odsyłający zwraca uwagę, że w odróżnieniu od sporu rozstrzygniętego w sprawie C-682/17, w niniejszej sprawie elektrownia skarżącej należąca do instalacji została przyłączona do sieci dopiero w 2014 r. i dostarczyła prąd do sieci publicznej po raz pierwszy latem 2014 r., a zatem po rozpoczęciu trzeciego okresu rozliczeniowego i po wydaniu decyzji o przydziale uprawnień.
- 14 Pytania prejudycjalne 1–3 dotyczące kwestii, czy, a jeżeli tak, to według jakiego wskaźnika emisyjności, istnieje w odniesieniu do tak zwanego procesu Clausa zachodzącego w spornej instalacji roszczenie o bezpłatny przydział uprawnień do emisji, mają wpływ na całkowitą wielkość przysługującego skarżącej roszczenia o przydział uprawnień.
- 15 U podstaw czwartego pytania prejudycjalnego leżą rozważania Trybunału zawarte w jego wyroku z dnia 8 września 2016 r., Borealis i in., a konkretnie w pkt 62 i 69 tego wyroku.
- 16 Zdaniem sądu odsyłającego z tych rozważań wynika, że w odniesieniu do przydziału uprawnień nie może pojawiać się kwestia hierarchii między tak zwanymi opcjami rezerwowymi. We wszystkich możliwych przypadkach definicje [podinstalacji] wykluczają się wzajemnie, zaś przydział jest możliwy wyłącznie na podstawie jednego z trzech wskaźników. W kilku innych postępowaniach toczących się przed sądem odsyłającym pozwana podtrzymuje stanowisko, zgodnie z którym istnieje hierarchia między trzema tak zwanymi opcjami rezerwowymi i przyjmuje, że wskaźnik emisyjności oparty na cieple ma pierwszeństwo przed przydziałem uprawnień na podstawie wskaźnika emisji procesowych.
- 17 Z zastrzeżeniem odpowiedzi na pytania prejudycjalne 1–3 sąd odsyłający uważa, że emisje wynikające z tak zwanego procesu Clausa mogą spełniać przesłanki zarówno definicji wskaźnika emisyjności opartego na cieple jak i przesłanki definicji emisji procesowych. Rozgraniczenie wskaźnika emisyjności opartego na cieple i wskaźnika emisyjności opartego na paliwie jest jednoznaczne z uwagi na rozróżnienie między ciepłem mierzalnym i ciepłem niemierzalnym. W ocenie sądu odsyłającego wyjaśnienie stosunku między przydziałem uprawnień na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na cieple i na podstawie emisji procesowych wydaje się konieczne w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem odpowiedzi na pytania prejudycjalne 1–3. Jeżeli bowiem w tak zwanym procesie Clausa stosowany jest surowiec zawierający węgiel w rozumieniu art. 3 lit. h) ppkt (v) decyzji 2011/278, wówczas w odniesieniu do ciepła powstającego w egzotermicznym procesie Clausa możliwy jest przydział zarówno na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na cieple zgodnie z art. 3 lit. c), jak również na podstawie wskaźnika emisji procesowych zgodnie z art. 3 lit. h) ppkt (v) decyzji 2011/278.

Zdaniem sądu odsyłającego piąte pytanie prejudycjalne uzyska znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu, jeżeli w niniejszym postępowaniu w przedmiocie skargi prawomocne orzeczenie nie będzie mogło zostać wydane przez koniec trzeciego okresu rozliczeniowego.

- 18 Trzeci okres rozliczeniowy kończy się w dniu 31 grudnia 2020 r. Zgodnie z orzecnictwem niemieckich sądów zakończenie pierwszego i drugiego okresu rozliczeniowego doprowadziło do tego, że do 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu okresu rozliczeniowego nierozstrzygnięte roszczenia o przydział uprawnień nie mogły już zostać zaspokojone, lecz wygasły z uwagi na brak wyraźnego przepisu przejściowego w prawie krajowym. W trzecim okresie rozliczeniowym również brak jest przepisu przejściowego w odniesieniu do rozpatrywanych przed sądem odsyłającym a tym samym jeszcze nierozstrzygniętych roszczeń o przydział uprawnień. Brak przepisu przejściowego uzasadnia się tym, że zasady bezpłatnego przydziału uprawnień w okresie rozliczeniowym 2021–2030 są określone w sposób wyczerpujący w rozporządzeniu UE w sprawie przydziału uprawnień i międzyokresowe kompensowanie uprawnień byłoby dopuszczalne tylko w przypadku, gdyby zostało to przewidziane w rozporządzeniu UE w sprawie przydziału uprawnień (będącym jeszcze w fazie przygotowania w chwili udzielenia odpowiedzi przez rząd federalny) w odniesieniu do czwartego okresu rozliczeniowego.
- 19 Sąd odsyłający opowiada się za jednolity z punktu widzenia prawa europejskiego oceną jeszcze nierozstrzygniętych roszczeń o przydział uprawnień. Podkreśla on, że ani w dyrektywie 2003/87, ani w decyzji 2011/278 nie znajduje się wyraźna regulacja w tym względzie. Również w przyjętym w międzyczasie rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. (Dz.U. 2019, L 59, s. 8, „rozporządzenie UE w sprawie przydziału uprawnień”) brak jest uregulowań dotyczących międzyokresowego kompensowania roszczeń o przydział, np. w formie rezerwy orzeczniczej.
- 20 Przepis zawarty w art. 13 dyrektywy 2003/87 dotyczący ważności uprawnień nie wypowiada się w kwestii uprawnień jeszcze nieprzydzielonych na końcu trzeciego okresu rozliczeniowego. Zgodnie z motywem 7 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. uprawnienia nieprzydzielone instalacjom zgodnie z art. 10a ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE oraz uprawnienia nieprzydzielone instalacjom w wyniku zastosowania art. 10a ust. 19 i 20 tej dyrektywy (zwane dalej „nieprzydzielonymi uprawnieniami”) należy umieścić w rezerwie w roku 2020. Zdaniem sądu odsyłającego motyw 7 pozwala stwierdzić, że przejście z trzeciego do czwartego okresu rozliczeniowego nie prowadzi do wygaśnięcia niezaspokojonych do tej chwili dodatkowych roszczeń o przydział uprawnień. Brak jest jednak jednoznacznego uregulowania dotyczącego losu dodatkowych roszczeń niezaspokojonych do końca trzeciego okresu rozliczeniowego.
- 21 Pytanie to pojawia się w szeregu spraw zawisłych jeszcze przed sądem odsyłającym, jak również przed innymi sądami krajowymi. Zważywszy że

wydanie prawomocnego orzeczenia do końca okresu rozliczeniowego nie będzie możliwe w każdej sprawie i wobec mających swe źródło w dotychczasowym orzecznictwie niemieckich sądów obaw operatorów instalacji o to, że roszczenia o przydział uprawnień wygasną, sądowi odsyłającemu zostały już zapowiedziane postępowania w sprawie tymczasowych środków ochrony. W takich postępowaniach sąd odsyłający nie może uprzedzać niezbędnego dla tej kwestii orzeczenia Trybunału.

- 22 Sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie kwestii wpływu zakończenia trzeciego okresu rozliczeniowego na los nierozstrzygniętych do tego momentu roszczeń o przydział uprawnień również niezależnie od odpowiedzi na pozostałe pytania prejudycjalne, ponieważ chodzi o kwestię zasadniczą, która pojawia się we wszystkich toczących się w Unii postępowaniach dotyczących przydziału dodatkowych uprawnień do emisji i która wymaga pilnego wyjaśnienia ze względu na pewność prawa i jednolitość stosowania europejskiego prawa w dziedzinie handlu uprawnieniami do emisji.

DOKUMENT ROBOCZY